

нителенъ офицеръ, но повече отъ да изпълни заповѣдта на ближайшето си началство — незнаеше. Знаяйки това азъ видѣхъ, че дружинния командиръ и двама отъ ротнитѣ бѣхъ готови да изпълнятъ прѣдначертания заговоръ.

Що се вършеше въ другитѣ дружини, азъ незнаехъ още, а знаехъ само това, че единствения офицеръ въ дружината, съгласенъ съ мене, бѣ поручикъ Н. Марковъ. Тази печална истина ми станъ толкова ясна, щото повече нетрѣбваше, за да разберъ, че ний сме почти самички въ цѣлия полкъ, за които клѣтвата и дълга къмъ Отецеството и прѣстола имаше още значение.

На 5 Августъ работата на позициитѣ се продължи, както и прѣзъ минжлитѣ дни. На връщанье отъ работата бѣхме: капитанъ Марчинъ, капитанъ Вазовъ, азъ и поручицитѣ Марковъ, Голюминовъ и Астарджиевъ. По пѣтя се завърза между насъ една доста дълга и гореща прѣспирня по злобата на деньтъ.

— „Увѣрявамъ ви, — казваше капитанъ Вазовъ, че войната, която ще ни обяватъ сърбитѣ ще бжде съсипателна за Отецеството ни; най-малко, което ще ни бжде отнето отъ сърбитѣ, ще бжде Јокржзитѣ: Софийския, Кюстендилския, Трънския и Видинския. а Тракия — на турцитѣ, както е била до освободителната война“.

— „Това е вече прѣкалено и съжالياвамъ, че се намиратъ български офицери, които се усмѣляватъ по такъвъ начинъ да нанасятъ таквось силно оскорбление на младата ни и геройска армия. Ударътъ, който тя нанесе на сърбитѣ, е такъвъ, щото едва ли тѣ некога ще бждатъ въ състояние да се оправатъ отъ него. Да приемемъ, че и това чудо може да стане, но нашия народъ би далъ